

Натисніть тут, щоб

купити книгу на сайті

або

замовляйте по телефону:

(0352) 28-74-89, 51-11-41

(067) 350-18-70

(066) 727-17-62

Марія Чумарна

У чотирьох книгах

Книга 1

ПРИБУЛЕЦЬ ІЗ САТУРНА

Художник Віра Чипурко

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН

«Пригоди Лумпумчика» —
пригодницько-фантастична повість,
що розповідає про неймовірні
історії з життя різних планет,
маленького сатурнівця Лумпумчика
і його друзів-землян Василька, Юрчика,
Сашка та інших.

«Прибулець із Сатурна» —
перша частина повісті. У ній читачі
познайомляться з Лумпумчиком —
маленьким мудрим посланцем
Семи Священних Планет Всесвіту,
який прилетів на Землю.

Дорогі читачі!

Ця повість — захоплююча мандрівка у світ таємниць. Таємниць Всесвіту, нашої планети Землі, українського містечка Вишнівки і його чудових жителів: Василька, Сашка, Юрчика, Іринки та багатьох інших.

Головним героєм першої книжки із цілої серії книг «Пригоди Лумпумчика» буде, звісна річ, саме Лумпумчик — маленький мудрий посланець Семи Священних Планет Всесвіту, який прилітає на Землю, аби зустрітися з хлопчиками та дівчатками, котрі в майбутньому мають стати...

Ні-ні — цього секрету я вам поки що не відкрию. Про нього ви дізнаєтеся, прочитавши не лише першу, а й наступні книжки і подружившись із малим сатурнівцем та його друзями-землянами.

Одразу зазначу, що дружба з Лумпумчиком допомогла героєм повісті розкрити в собі силу волі, вміння подорожувати в часі і просторі, навчила бачити таємниці навколишнього світу. Лумпумчик дає своїм друзям багато слушних порад, і я певна, що й ви, дорогі читачі, зможете скористатися ними. Бо людина є володарем не лише земного світу, а й усього Всесвіту. Тільки рідко хто з нас уміє послуговуватися власною силою та мудрістю. Ми звично вважаємо, що для подорожей на інші планети потрібні громіздкі космічні кораблі, а дива можна творити лише з допомогою чарівної палички. А насправді...

Це я вже знову забігаю наперед. Насправді все залежить лише від ваших бажань: від уміння слухати своє серце, любити і шанувати друзів, бути уважним до природи, до книжок, які читаєте.

Лумпумчик уже полюбився багатьом українським дітям. Читачі, з якими мені доводилося спілкуватись на зустрічах після виходу в світ першої книжки про Лумпумчика, зізнавалися, що вони створили собі образ малого сатурнівця зі звичайної надувної кульки блакитного кольору, на якій намалювали великі очі. І цей кульковий Лумпумчик відповідає дітям на чимало запитань, які вони йому задають подумки. Як саме відповідає? Звісно ж, у думці!

Світ довкола насправді сповнений чудес. Їх треба тільки вміти побачити і почути. Отже, слухайте, дивіться, розмірковуюйте і творіть!

А я сподіваюся, що ваша фантазія допоможе мені придумати ще багато цікавих сюжетів.

З любов'ю, Марія Чумарна

ПЕРСОНАЖІ

Лумпумчик

Малий інопланетянин, який обрав для контакту саме Василька. Для чого він прилетів на Землю з далекого Сатурна? Чому так важливо, аби про його перебування на нашій планеті знали тільки діти?

Василько

Звичайний десятилітній хлопець, який любить вивчати життя рослин та комах, із задоволенням грає у футбол і комп'ютерні ігри. Яка неймовірна зустріч круто змінить його життя? Які відкриття чекають на нього?

Сашко

Найкращий друг Василька, математичний геній, добрий, щирий і справедливий хлопець. Хто й навіщо змусить його мимоволі сказати неправду?

Юрчик

Допитливий і кмітливий п'ятилітній хлопчик, Васильків сусід. Чи зможе він зберегти довірену Васильком таємницю?

Настя

Василькова однокласниця, рішуча і впевнена у собі дівчинка, яка часто проявляє ініціативу й бере на себе керівництво класом. Чи вдасться їй провести прес-конференцію з інопланетянином? У якому образі постане перед нею Лумпумчик?

Віталік

Васильків однокласник, скромний, малоговіркий і загалом нічим не примітний хлопець. Чим він здивує своїх ровесників? Який випадок допоможе йому розкрити приховані таланти?

ТАК УСЕ ПОЧАЛОСЬ

Того весняного недільного дня, коли тато сказав: «Як ви дивитеся на поїздку в ліс?», — я навіть не здогадувався, що віднині моє життя фантастично зміниться. Це був звичайнісінький день, а я, Василько Ігнатенко, був звичайнісіньким десятилітнім хлопцем зі звичайного містечка Вишнівки.

До обіду ми вдвох із татом ловили рибу в лісовому озері, потім допомагали мамі готувати обід на вогнищі. Сонечко так тепло пригрівало, що не хотілося нічого робити. Просто лежати на землі і дивитися в небо.

Ви коли-небудь пролежували годинами, дивлячись, як по небу плинуть хмарки? Коли дивишся в небо знизу і твої очі бачать лише його, здається, що ти стаєш іншою істотою. Якоюсь неземною і невагомою. Ти перестаєш думати про неприємні речі — просто споглядаєш, як небо повільно змінює своє обличчя. Дивно, але воно ніколи не буває подібним до самого себе. Щомиті якесь інакше...

Колись у Карпатах ми з класом потрапили в грозу. Тобто, гроза насувалася на вершину гори Тростян, де ми саме збирали суниці і пекли картоплю. Раптом небо потемніло і почувся тріск грому.

— Збираємося, зараз буде гроза! — гукнула наша вчителька Тетяна Андріївна.

— А що буде з картоплею? Вона ще не спеклася!

— Залишмо картоплю, треба бігти вниз, бо хмара вже близько!

Та хіба можна залишити печену картоплю? Ми швиденько розгорнули жар і повихоплювали з нього гарячі напівсирі картоплини. Якби ви знали, які вони були смачні!

Але я не про картоплю. Ми вже зібралися бігти, як раптом наша вчителька сказала:

— А давайте зупинимо хмари!

— Як?! Хіба ми чарівники?

— Якщо сильно захочемо — станемо чарівниками. Хмари дуже легкі, а наша думка має силу. Особливо дитяча думка. Пам'ятаєте, як ми колись закликали сонечко?

Сонечко ми справді закликали. Небо в той день було похмурим, ми гралися на вулиці, а потім стали в коло і почали всі разом закликати сонечко. Ми так хотіли, щоб воно нас почуло!

І раптом хмари помалу розсунулися — і на нас хлюпнуло веселе сонячне проміння!

Якщо вам ніколи в житті не доводилось розганяти хмари, то послушайте, як це робиться.

Ми повернулися в той бік, звідки сунула чорна хмара, і стали подумки відганяти її. Ми простягли свої руки і ніби поставили ними заслін хмарі. Ви не повірите, але чорна примара, що стрімко летіла по небу, наче зависла перед нами. Там, по той бік гори, потріскував грім, а на галявині було ясно.

— Бачите, хмара зупинилася! А тепер біжімо вниз! — сказала Тетяна Андріївна.

Ми побігли, а по дорозі зупинялися на хвильку і подумки зупиняли хмару. І при тому на бігу доїдали недопечену картоплю.

Коли ми прибігли на подвір'я хати, де нам давали нічліг, темна грозова хмара все ще загрозливо висіла над Тростяном. Повернулася з полонини тітка Оксана, вся мокра від дощу, і здивовано сказала:

— Ви дивіться! Кругом іде злива, а в нас світить сонечко!

На наше подвір'я дощ так і не випав. І ми знали, чому. Бо повірили в себе і на якийсь час стали чарівниками. Тітка Оксана не дуже вірила нашій розповіді:

— Це тільки мольфари можуть відганяти хмари!

Але ж ми змогли!

І зараз я дивився на хмарки і пробував «ліпити» з них якісь фігурки. Ось та хмарка схожа на маленького хлопчика, що стоїть на великій кулі. Давай я його опушу на землю...

«Хлопчик» дуже повільно піднімав одну ногу, потім другу... Ось він нахилив голову вбік і поворушив рукою... Ще трішки — і він відірветься від кулі й полетить вниз...

Раптом щось відвернуло мою увагу — і за мить я вже не побачив «хлопчика». Просто велика кругла куля котилася по небу... І в цей момент мені здалося, ніби щось незвичайне опустилося з неба на землю. Ніби цей «хлопчик» уже тут, поряд...

Я відчув подих тайни, сказав би письменник!

Потім я заснув. Коли тато збудив мене, уже вечоріло:

— Збираємося, Васильку, пора їхати додому.

Я став збирати свої вудочки, ракетки для бадмінтона і раптом помітив, як під кущем щось блиснуло. Я підійшов, розгорнув гілки...

— Тату, тату! Поглянь, який м'ячик!

Під кущем лежав великий голубий м'ячик. Мені здалося, що коли я підходив, він сам підстрибнув і затиснувся між гілок ожини. Обережно, аби не подряпати руку, я витягнув свою знахідку.

М'ячик був теплий і дуже м'який на дотик. А головне — легенький. Це швидше була надувна кулька. Тільки дуже незвичайна. Вона якось реагувала на дотик моїх рук.

Це був живий м'ячик — такого мені ще не доводилося бачити!

Тато навіть не поглянув у мій бік.

— Залиш його, Васильку, — сказав він, — нам треба повертатися до машини, бо вже вечоріє.

